

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra DE FREMMEDE

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 167. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald06val-shoot-idm140353511650176/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

(er min Formodning rigtig, saa seer man, at der laae en bitter Satyre paa hans Tunge, og at hans heele Afbigt, ikke var en Pibe Tobak værd) »Desuden« — blev han ved — »var jeg en uskyldig »Aarsag i, at han leed Smerte — — Det gjør mig »ont — — De maae tilgive mig — — og undskyld mig, hos — — « Nu kunde han ikke meer — — Han tog mig frygtsom ved Haanden, og jeg omfavnede ham paa det kjærligste — Jeg forsikkrede ham, at saavist, som det usigelig fornøiede mig, at han selv kjendte og fortrød sin altforstore Hidsighed, saavist skulde alting være glemmt hos mig, og jeg gav ham det Raad, ved sin Opførsel, at mage det saaledes, at de andre kunde glemme det, paa det at hans Forældre ikke altfortilig skulde høre Klager over ham — Han lovede hverken meer, eller mindre, end at han skulde gjøre det, som stod i hans Magt; og derpaa tilbød han sig at tage Afskæed, foregivende, at han ikke befandt sig vel — Det var mig overmaade kjært, thi jeg befrygtede en Anmodning af ham, om at gaae tilbage til Selskabet; og den gamle Anderson havde ikke været at stille tilfreds, førend det enstemmig blev afgjort, at han ikke skulde komme der meer — Men han formodede uden Tvivl det samme, og jeg finder endnu baade megen Vittighed og megen Stolthed deri, at han ikke vilde bede om en Ting, hvori han befrygtede Afslag, og at han foregav en anden Aarsag til sin Bortgang, for ey at tilkjendegive denne Frygt —

Folk, sagde vor Hollænder her, som det ikke er om at gjøre at kjende sig selv og andre Mennsker, vil finde saa smaae Anmærkninger, som denne, kjædsommelige og unyttige, men for mine Herrer, som just ere samlede, for at udvide denne Kundskab, troer jeg ikke, at jeg bør undskyld dem, da det engang er afgjort imellem os; at de mindste og fineste Træk af Menniskeligheden tiest ere æg-

tere, end de stærkeste, og de, som falde meest i Øynene —

Jeg overtalte ham ikke paa anden Maade — saaledes blev Hollænderen ved i sin Fortæling — end at jeg tilbød mig selv at holde ham med Selskab, ifald han havde Lyst at blive; og da han blev ved, at undskylde sig, trykte jeg ham fcm Ducater i Haanden, sigende, at han ikke burde være uden Penge, som Herr Schliker havde sagt, at han var — Jeg saae tillige halvsmlilende til ham, og spurgte, om han vilde have, at jeg skulde bytte den ene, for at han kunde have nogle SmaacPenge, at give de Fattige, som maaskee turde møde ham? — Han saae stivt paa mig, og blev noget taus — Endelig takkede han mig, og sagde, at han herefter vilde være sparsommere og betænkommere, ifald han kun kunde lære denne Kunst — Jeg spurgte ham, om han havde noget udstaaende med den unge Schliker, og hvorledes de kunde forliges — Det stakkels Menniske, sagde han, maae undertiden lide meget, af min altforstore Hidsighed; men Gud veed, og han veed det og nok selv, at jeg ikke kan derfor, og at jeg hverken hader ham, eller nogetid gjør ham Fortred med Forsæt — Han er meget, meget stillere, flittigere og frommere end jeg — men jeg veed ikke hvorledes det kommer, endskjønt jeg slet intet veed at sætte ud paa ham, saa kan vi dog sjelden være en Dag sammen, uden at komme i Klammerie — Det er uden Tvivl min Hidsighed — og den skal jeg herefter stræbe at forbedre — Herpaa sprang han mig om Halsen, og kyste mig — Saa kyste han min Broder og min Syster, og hoppede bort, saa let og saa munter, som en der nyclig er lettet for en stor Byrde; og jeg lagde Mærke til, at min Syster, som gjorde sig en Pligt af, at følge ham til Gadedøren, blev staaende, saa længe hun kunde øyne ham —

Da jeg kom tilbage til mit Selskab, fandt jeg Mændenes Munde og Matronernes Øyne ligesaa-